

Kate Chopin

Câu chuyện một giờ

Cô Mallard bị bệnh tim nặng, vì thế cái tin chồng chết chắc chắn sẽ giết chết cô nếu nó đến quá đột ngột.

Josephine là người đầu tiên sẽ nói với cô cái tin khủng khiếp đó. Josephine là em gái Mallard, đầu tiên Josephine nói bóng gió xa xôi để Mallard quen dần. Richard-bạn của chồng cô đã ở đó, vào giây phút khủng khiếp, khi danh sách nạn nhân bị chết trong vụ tai nạn tàu hỏa được gửi về và cái tên Brently Mallard đứng đầu danh sách. Richard chỉ có đủ thời gian kiểm tra lại độ chính xác của thông tin bằng điện tín và vội vã lao đến nhà Mallard để kịp thời ngăn chặn những lời nói thiếu cân nhắc của một số người mau mồm mau miệng.

Khác với nhiều phụ nữ, Mallard nghe câu chuyện một cách rất bình tĩnh. Nhưng ngay sau khi Richard ngừng lời, Mallard lao vào vòng tay của em gái, nức nở. Con bão buồn phiền qua đi, một mình Mallard lê bước về phòng. Không có ai đi theo cô cả.

Cô đứng đó, mặt hướng ra cửa sổ mở rộng. Một chiếc ghế tựa êm ái, cô ngồi phịch xuống, chìm lút vào trong đó. Nỗi đau đón hành hạ cơ thể cô và nó ám ảnh cả tâm hồn cô nữa.

Cô có thể nhìn thấy khoảng không vuông vắn trước nhà mình. Những ngọn cây xanh mượt vươn lên tràn trề sức sống. Hơi thở tươi mát của mùa xuân phả vào không gian. Dưới đường, giọng một người bán rong vắng đến, một giai điệu mơ hồ chạm nhẹ vào da thịt cô. Hàng ngàn con chim sẽ đang lách chích trên mi cửa sổ. Những mảnh trời xanh thấp thoáng ở trên kia, vài đám mây lững lờ trôi ngang, chạm nhau và chất thành đồng ở phía bên trên cửa sổ.

Cô ngồi vô cảm trong chiếc ghế bành, đầu ngả ra sau. Những tiếng nắc tắc nghẹn trong cổ họng, và cô khóc như một đứa trẻ con khóc

khi ngủ mê.

Thành thực mà nói cô còn trẻ, với khuôn mặt tròn trịa, khỏe mạnh và những đường nét toát lên vẻ cam chịu. Nhưng bây giờ, cái nhìn ngây dại của cô gắn chặt lên mảnh trời xanh phía trên kia. Đó không phải là ánh nhìn sinh động phản chiếu cuộc sống mà nó chỉ ra sự kết thúc những ý nghĩ khôn ngoan.

Có một cái gì đó đang đến với cô và cô đợi nó, trong sợ hãi. Nhưng đó là gì? Cô không biết, nó quá trừu tượng để gọi tên. Song, cô cảm thấy nó trườn ra từ bầu trời, chạm vào người cô qua âm thanh, màu sắc, hương thơm lấp đầy không gian.

Bây giờ thì cô nấc lên, cô bắt đầu nhận ra cái gì đã ám ảnh cô và cô sẽ cố gắng đánh bại nó mặc dù với hai bàn tay yếu ớt, trắng nhợt.

Một từ thì thầm bất chợt thoát ra khỏi đôi môi cô hé mở. Cô nói trong hơi thở: "Tự do, tự do!". Cái nhìn sợ hãi đã theo những âm thanh đó ra khỏi cặp mắt cô. Cô ngã người xuống chiếc ghế, máu nóng dần lên trong mao mạch và toàn thân cô thư giãn.

Mallard biết rằng cô sẽ khóc nếu nhìn lại đôi tay trắng nhợt, thiếu sức sống, nhưng khuôn mặt không bao giờ thiếu đi tình yêu. Những năm dài sắp tới sẽ là của cô, chỉ riêng cô thôi, thuộc về một mình cô mãi mãi. Cô mở rộng cửa và dang tay đón chúng vào nhà.

Cô có yêu chồng? Thỉnh thoảng. Còn không yêu? Thường xuyên. Điều đó không quan trọng. Vậy cô yêu cái gì? Cô cũng chẳng biết nữa. Cô bất chợt nhận ra rằng quyền tự quyết bản thân là cái thôi thúc cô mạnh nhất vào lúc này.

"Tự do, thể xác và tâm hồn!". Cô vẫn thì thầm.

Josephine đang quỳ gối trước căn phòng đóng chặt, mắt Josephine dán vào lỗ khóa cửa. "Chị ơi, mở cửa ra, em van chị đấy! Chị sẽ tự làm mình ốm mất thôi. Chị đang làm gì vậy? Vì Chúa, mở cửa ra đi".

"Em đi đi, chị không làm mình ốm đâu mà sợ". Không, cô đang uống thuốc trường sinh của trời đất từ cánh cửa sổ mở rộng.

Cô thích chạy ra đường vào những ngày này. Mùa xuân, mùa hè và tất cả những ngày là của riêng cô. Cô cầu khẩn cuộc sống hãy kéo dài mãi mãi. Trong ý nghĩ của cô chỉ có ngày hôm qua là vô tận, còn hiện tại và tương lai thì thật ngắn ngủi.

Mallard vươn người mở cửa cho em gái. Trong mắt cô ngời lên sự

chiến thắng. Cô đỡ Josephine lên và cả hai cùng bước xuống cầu thang. Richard đang đợi họ ở phía dưới.

Một người mở cửa bước vào. Đó chính là Brently. Brently Mallard. Một tay khoác chiếc túi bản, một tay xách vali cùng với ô. Trông anh điềm tĩnh và oai dũng như một người hùng. Anh ở rất xa nơi có hiện trường vụ tai nạn và không hề biết gì về những chuyện đã xảy ra.

Brently đứng trân trối nhìn Josephine đang khóc còn Richard thì chạy như bay đến nhằm che Brently khỏi ánh nhìn của vợ anh.

Nhưng đã quá muộn!

Khi bác sĩ đến, họ nói rằng cô Mallard đã chết vì một cơn đau tim đột ngột, chết vì quá vui sướng.